

CHÍNH SÁCH CÁN BỘ SAU ĐẠI HỘI ĐẢNG BỘ CÁC CẤP: NHIỀU VẤN ĐỀ CẦN GIẢI QUYẾT

BÙI VĂN TIẾNG

Nguyên UVBTV, Trưởng Ban Tổ chức Thành ủy Đà Nẵng

LTS: Chính sách cán bộ sau đại hội đảng bộ các cấp luôn phát sinh nhiều vấn đề cần kịp thời giải quyết, tránh cho cán bộ có những tâm tư không đáng có, những mặc cảm tâm lý “Còn duyên kẻ đón người đưa/ Hết duyên, đi sớm, về trưa mặc lòng”. Vì thế, ngay sau đại hội đảng bộ các cấp, các địa phương trong cả nước đã nhanh chóng đưa ra những chế độ, chính sách đối với cán bộ. Bởi chính sách nào cũng cần liên tục cập nhật, bổ sung, điều chỉnh cho phù hợp với thực tiễn sinh động. Tạp chí Xây dựng Đảng xin giới thiệu với độc giả loạt bài dài 3 kỳ “**Chính sách cán bộ sau đại hội đảng bộ các cấp: Nhiều vấn đề cần giải quyết**” của tác giả Bùi Văn Tiếng, nguyên Ủy viên BTV, Trưởng Ban Tổ chức Thành ủy Đà Nẵng, tiếng nói của một người nhiều năm gắn bó, tâm huyết với nghề tổ chức xây dựng Đảng.

VỀ CHÍNH SÁCH TÔN VINH, KHEN THƯỞNG CÁN BỘ

Tôn vinh, khen thưởng là một nội dung quan trọng trong hệ thống chính sách cán bộ. Không ít người làm nghề tổ chức xây dựng Đảng nghĩ rằng trong những động thái tác nghiệp của mình thì tham mưu cho cấp ủy cùng cấp thực hiện chính sách tôn vinh, khen thưởng cán bộ là ít lao tâm khổ tứ hơn cả, bởi tôn vinh, khen thưởng hầu như chỉ mang niềm vui đến cho các tổ chức và cá nhân trong cuộc. Cách nghĩ này không phải không có cơ sở nhưng không đúng với mọi trường hợp. Có lần đọc Báo Hà Tĩnh điện tử của đảng bộ tỉnh quê hương hai Cố Tổng Bí thư Trần Phú và Hà Huy Tập, tôi rất chú ý tới câu

chuyện kể rằng cuối tháng 8-1964, khi Viện Huân chương (thành lập năm 1947, nay là Ban Thi đua - Khen thưởng Trung ương) trình Bác Hồ ký lệnh khen thưởng 225 Huân chương Lao động về thành tích thực hiện kế hoạch Nhà nước để kịp công bố nhân dịp Quốc khánh 2-9, Bác hỏi ngay đến việc kiểm tra, xác minh những thông tin để đề nghị khen thưởng dịp này. Nghe Viện Huân chương báo cáo là chưa kịp kiểm tra, xác minh, nhưng các bộ và UBND các tỉnh, thành phố đã xét kỹ và đề nghị, Bác Hồ bảo: “*Bác tin ở Viện Huân chương. Viện không đi kiểm tra lại tin ở bộ, ở tỉnh. Nếu bộ, tỉnh cũng không đi kiểm tra lại*

tin ở quận, huyện và quận, huyện cũng không đi kiểm tra, thì từ Bắc đến các cấp đều quan liêu. Ai bảo đảm để Bắc ký khen thưởng cho đúng? Có công thì thưởng, có tội thì phạt. Thưởng, phạt phải nghiêm minh. Khen cái nào đích đáng cái ấy". Rồi Bác Hồ chỉ thị cho đi kiểm tra xác suất 3 đơn vị. Kết quả cả 3 đều có khuyết điểm nghiêm trọng. Thế là Bác Hồ chỉ thị cho bộ, tỉnh đi kiểm tra lại hết, cuối cùng chỉ còn một nửa số đơn vị, cá nhân đủ điều kiện, tiêu chuẩn được đề nghị Bác Hồ khen thưởng⁽¹⁾.

Tôi cũng nhớ cách đây hơn 20 năm, nhân kỷ niệm 70 năm Ngày truyền thống Ngành Tổ chức xây dựng Đảng (14-10-1930 - 14-10-2000), Trung ương chủ trương khen thưởng cho ban tổ chức các tỉnh ủy, thành ủy trực thuộc Trung ương chưa từng được khen ở mức cao. Do Ban Tổ chức Tỉnh ủy Quảng Nam và Ban Tổ chức Thành ủy Đà Nẵng mới vừa được tách ra từ Ban Tổ chức Tỉnh ủy Quảng Nam - Đà Nẵng hồi đầu năm 1997 nên báo cáo thành tích của hai cơ quan gửi về Ban Thi đua - Khen thưởng Trung ương hầu như giống nhau, chỉ khác một chút về những việc đã làm được sau hơn ba năm tách tỉnh và đương nhiên cùng đề nghị một mức khen là Huân chương Lao động hạng Nhất. Ấy vậy mà một hôm Ban Tổ chức Thành ủy Đà Nẵng được lãnh đạo Ban Tổ chức Tỉnh ủy Quảng Nam đang có mặt ở Hà Nội gọi điện "cấp báo" rằng theo Tờ trình của Ban Thi đua - Khen thưởng Trung ương thì Ban Tổ chức Tỉnh ủy Quảng Nam vẫn được đề nghị trao Huân chương Lao động hạng Nhất còn Ban Tổ chức Thành ủy Đà Nẵng được đề nghị trao Huân chương Lao động hạng Nhì. Thế là tôi được phân công bay ngay ra gặp Ban Thi đua - Khen thưởng Trung ương để... "cãi", rằng Ban Tổ chức Thành ủy Đà Nẵng có thể được khen ở mức thấp hơn so với cơ quan đồng cấp ở tất cả tỉnh, thành phố, nhưng nhất thiết phải được khen cùng mức với Ban Tổ chức

Tỉnh ủy Quảng Nam, vì trong 70 năm thì thành tích của 67 năm giống nhau - thậm chí là một, không lẽ chỉ trong hơn ba năm qua mà thành tích hai bên chênh nhau đến như vậy? Ban Thi đua - Khen thưởng Trung ương đã rất cầu thị, lắng nghe, kịp thời điều chỉnh Tờ trình...

Rõ ràng việc thực hiện chính sách tôn vinh, khen thưởng cán bộ không hề đơn giản để có thể "*khen cái nào đích đáng cái ấy*" như Bác Hồ căn dặn. Khen thưởng bao giờ cũng phải "3 so" - so với tiêu chuẩn, so với đồng cấp và so với tự thân. Trong "3 so" này, có lẽ so với tiêu chuẩn là động thái dễ nhất, ít hao tâm tổn trí nhất, chỉ cần chú ý soi kỹ các "điểm liệt" - tránh trường hợp bị "bất bải" rằng rơi vào "điểm liệt" mà vẫn được tiến cử. So với tự thân cũng không khó vì cùng chung một đối tượng quan sát và đánh giá, động thái này nhằm tránh trường hợp nơi "thuận lợi" thì chẳng cần nỗ lực gì hơn vẫn cứ liên tục được khen, đồng thời nhằm khích lệ nơi khó khăn nhưng đã nỗ lực vượt khó để vươn lên đạt tiêu chuẩn. Cái khó nhất có lẽ là so với đồng cấp, bởi động thái này đòi hỏi phải "3 công": Hết sức công bằng, mà muốn thế phải công tâm và công khai. Câu chuyện một nửa số đơn vị, cá nhân không đủ tiêu chuẩn mà vẫn được đề nghị tặng thưởng Huân chương Lao động hồi năm 1964 tôi vừa nêu trên không chỉ là thiếu công bằng so với đồng cấp không được đề nghị khen mà còn thiếu công bằng so với một nửa số đơn vị, cá nhân đủ tiêu chuẩn đã được đề nghị khen. Đặc biệt câu chuyện thành tích ngang nhau nhưng được đề nghị khen ở hai mức khác nhau hồi năm 2000 cũng là thiếu công bằng đối với nơi chỉ được đề nghị khen Huân chương Lao động hạng Nhì.

Có một hình thức tôn vinh cán bộ mà người làm nghề tổ chức xây dựng Đảng dường như phải tác nghiệp thường xuyên quanh năm suốt tháng là trao tặng Huy hiệu Đảng cho những

(Xem tiếp trang 65)